

Reetta-tädin kertomus

(Jatkoo)

Hän lupasi voittaa kiusauksen, mutta ei voinut.

Hänen lukunsa jäivät kesken liiallisen hurjastelun tähden.

Hän vaati minua vihdoinkin vaimokseen. Uskoi voittavansa paremmin kiusauksen, kun minä olisin hänen rinnallaan alituisen muistuttamassa ja ohjaamassa.

— En uskalla tulla ennen kanssasi, sanoin, ennenkuin olet kokonaan muuttanut. Juomarin vaimoksi en rupea!

— Reetta! Hän katsoi minua vakavasti silmiin. Etkö tosiaankaan usko minun voivan parantaa itseäni? Sinä olet jättänyt minut yksin...

Mutta minä vain vaikenin, vaikka sydämessäni kärsin tuskaa...

En nähnyt häntä pitkään aikaan. Ihmiset sanoivat hänen entistä enemmän juovan.

Minä surin, mutta en muuttanut päätöstäni.

Hänen vaimokseen en halunnut mennä, ennenkuin hän oli kokonaan parantanut tapansa.

Vanhempi kyllästyivät kihlaukseeni, kun ei naimisiin menostamme alkanut tulla mitään. Sivullisetkin jo ukoivat kihlauksemme purkautuneen, niin minulle kautta rantain kerrottiin.

Kosijoita taas alkoi ilmestyä. Useita sulhasia kävi tarjolla, mutta en ollut niistä tietävinäni.

Sitten tuli pitäjän arvokkain ja vakaantunein mies kysymään minua vanhemmiltani.

He ihastuivat kovasti siitä avioliittotarjouksesta, joka minulle oli esitetty. Nyt ei minun auttanut temppeilla, sanoivat. Ei sovi laskea hyvää tilaisuutta läpi käsiin. Minun oli nyt mentävä naimisiin. Viisi enää välitit Kaaprosta, sanoivat.

Mutta itse en saanut rauhaa...

3.

Niin se kävi, että naimisiin menin sen rikkaan ja vakaantuneen kosijani kanssa. Vanhempieni tahto tuli täytetyksi.

Häät pidettiin suuret ja komeat, niinkuin sopikin, kun arvokkaita henkilöitä yhdistettiin. Se nyt oli tietty.

Vieraita oli paljon, nuoria ja vanhoja. Iloa oli talossa, mutta minun sydäntäni pakahdutti suru... Vieraiden joukossa oli eräs, jonka en uskonut häihini tulevan.

Kaapro se oli.

Hän etsi tilaisuuden puhutellakseen minua kahdenkesken.

Istuimme lehtimajan penkille vastapäätä toisiamme. Kaapro tuijotti suurilla silmillään minua ja lausui suruisena:

— Olet kaunis morsian... mutta oletko sinä myöskin onnellinen morsian?

Kun ei minulta saanut kysymykseenä vastausta, vastasi hän siihen itse.

— Uskon, että vieraat vain viettävät häitä, mutta sinä et... Sinä kuulet sieltä soiton säveleet... näet iloisin tanssin... Minun morsiameni häitä siellä tanssitaan, mutta hautajaisia minulle... Reetta! Miksi et

Halutaan tietää

Missä on tuttavani ADOLFIINA NYSSÄLÄ, kotoisin Lappajärveltä. Hän oli New Yorkissa viime talvena. Ole hyvä ja anna osoitteesi ja jos ei hän itse tätä huomaa, niin jos joku hänen tuttavistaan huomauttaisi hänelle. Osoitteeni on: SELMA YLLEN, McCintosh Springs, Ont., Can.

SÄKENIÄ

Tilatkaa nyt, ettei enään unohdu. Säkeniä on yleisesti arvokkuudeltaan tunnustettu tarkoitustaan vastaavaksi julkaisuksi. Ainoa laatuun. Mielenkiintoisia tietoja Venäjältä. Hinta \$1.50 vuosi.

RAIVAAJA, Fitchburg, Mass. Box 468,

edes yrittänyt tulla minun kanssani? En minä sinua voi syyttää... mutta minä halveksin itseäni, kun en voinut itseäni voittaa... Miksi menit toiselle... luuletko hänen kanssaan välttävääsi murheen? Siinä petät itseäsi... Hyvästi...

Hän puristi hellästi kättäni.

Minä en voinut sanallakaan hänelle vastata, mutta silmissäni näki hän surun kyyneleet. Kädenpuristukseen vastasin kiihkeästi.

— — —

Joku aika jälkepäin kerrottiin, että hän oli ampunut luodin otsaansa.

Toiset arvelivat, että se oli vahingonlaukaus, mutta minä en sitä uskonut. Tiesin, että hän ei halunnut kauemmin elää.

Minun hääni tanssittiin komeasti loppuun. Senjälkeen elin monta ikävää, pitkää vuotta sen vakaantuneen miehen toverina. Lapsia syntyi hyvin tiheään, mutta ne kuolivat kohta pois. Jällelle jäi kolme, vaikka kaikkiaan niitä olisi ollut yksitoista.

Olen kauan muistanut Kaaproa. Olen hänen muistollaan kiusotellut miestäni. Hän on minua kärsinyt kuin sairasta pahankurista laasta. Mutta hän minulle anteesi antakoon sen, etten ensilempäni voi unhottaa... Kaapron kuolema on minulla raskaana tunnolla... aina...

Näin kertoi tätti elämäntarinansa kirkkotiellä kulkiesamme.

— — —

Sitä nyt Katri muisteli.

Siinä nyt Reetta-täti lepäsi kylmänä ja kalpeana. Hänen tuskansa ja taistelunsa olivat tauonneet. Hänen salaiset surunsa haudan povessa haihtuivat. Katri ei hänen lepoaan kadehtinut. Mutta hän tiesi mikä tähdillä vieläkin suupielessä oli surun piirto...

Ilta himmeni, mutta vainajan vierellä vielä istui nuori tyttö.

Hän mietti elämän leikkii, sen hurjaa temmellystä...

Sai pitkän nenän

Kirj. Mamie Sointu.

Kalliolan isäntä oli hyvin ylpeä pelloistaan, jotka kauniina ympäröivät siellä täällä esiinpiitäviä kalliokielkeitä. Ne osat kalliosta, jossa vähänkin multaa oli, oli luontoemo koristellut kauniilla vaahtera-, tuomi- ja koivupensailla.

Ukko Kalliolan maa oli hyvin mäkiä muutenkin ja hän tapasi usein kierrellä ympäri peltojaan katsellen oliko kaikki kunnossa. Hän oli hyvin äreä jos huomasi, että joku jalkamies oikasi tietänsä hänen peltonsa poikki lyhentäkseen matkaansa päämääränsä.

Kerran eräänä kesänä oli ukko ihmeissään peltojensa kanssa, kun pelton keskellä sijaitsevalle kukkulalle poljettiin vankka polku, eikä hän ymmärtänyt kuka siellä kulki. Sitten eräänä sunnuntaiamuna tuli hän varmana päättään eukolleen, että se on naapurin nuori neito ja vähän kaupempaa oleva poika, jotka hän tiesi seurustelevan yhdessä.

— He kulkevat siellä siimeksessä kuhertelemassa.

— Kyllä ne eivät sinun peltojasi viitsi katsella, päätteli eukkonsa asiasta.

— Mitä eivät sosialistit viitsi tehdä, kuohahti ukko Kalliola raivoisana. — Vapaarakkautta ne harjoittavat, sitähan niille opetetaan, eivätkä he välitä kenen pelloille menevät.

— Ole jo! tyyntyteli eukkonsa. Sillähan se selvenee kun otat varmat tiedot asiasta.

— Niin teenkin! Vahdin yöt pitkät, kunnes saan kiinni otuksen! päätteli ukko voitonvarmana.

Ja niin hän riensi tuolle epäilyttävälle paikalle heti samana iltana kun tiesi, että ympäristön nuorisoa oli liikkeellä työväentaloa kohden, jossa oli ilmat ja joka oli ainoa huvittelupaikka koko seudulla.

Ilta oli jotensakin lämmin. Hän

kuunteli ja kuunteli siksi kunnes hän torkahti, heräten vasta aamun sarastaessa kun vilu viilteli hänen karkeaa ihoaan.

— No, mitä jahtikoiralta kuuluu? kiusotelli iloluontoinen emäntänsä hänen aamulla kotia tultuaan.

— Lopussa kuuluu, sanoo torventekijä, vastasi ukko Kalliola nyreissä, varoen antamasta eukkonsa tietää että hän oli nukkunut vahti-paikalleen.

— Varo vaan ettet saa pitkää nää, ilkkui eukko asiasta.

— Kyllä minä näytän pitkät nenät, ärsi ukko Kalliola. — Ne punaset meinaavat, että sitä saa elää vaan niinkuin eläimet taivaskaton alla ja vaikka kenen pelloilla harjottaa vapaarakkautta. Sitähän siellä sosialistiahalilla juuri opetetaan. Niin minä olen aina sanonut ja sanon vieläkin.

— Kaikki asiat sinä punasten syyksi panet, jotka vain vähänkään pahalle näyttävät, selitteli eukkonsa tyyneä ja jatkoi: Kyllä se on, minä uskon, parempaa oppia, jota sosialistien haalilla opetetaan nuorille, kuin mitä meille ennen vanhaan opettiin. Kirkossa vaan kulettiin veisaamassa ja rukoilemassa näkymätöntä jumalaa ja haudantakaista elämää haaveiltiin. Kun tultiin ulos — minne mentiin? Ilkittöihin, ihmisten harmiksi, niin sinä kuin muutkin. Osaat kyllä kaikki koiranconstit ilman, että suinkaan punaset olisivat sinua siihen opettaneet, kun silloin punasten aatteesta ei tiedetty vielä mitään. Ei koskaan opetettu tärkeitä elämänsäksymyksiä ja siksi tämä sinun väitteesi ei pidä paikkaansa. Minä kun olin kuulemassa sosialistista puhujaa joku vuosi takaperin, niin kyllä täytyy tunnustaa, että puhe oli opettavaista — sanon — paljon parempaa kuin mitä minä olen koskaan yhdenkään papin suusta kuullut.

— Kyllähän ne sinunlaisiasi pian sokaisevat, tokaasi ukko Kalliola vastaten.

— Mitenkä niin minunlaisiani? kysyi toinen.

— No, kun et lue raamattua sen vertaa, että tietäisit, mitä ne ovat miehään nuo punaset. Ne ovat niitä maailmanlopun edelläkävijöitä, jumalankieltäjiä.

— Minusta tuntuu, että nuo raamatun kirjottajat ovat selvillä, että kaikkea on vain aikansa ja siksi he ovat ennustelleet, että kun ihmiset alkavat käsittää asioita kylmällä järjellä, niin silloin on heidän aikansa tullut ja se se juuri on, jota he nimittävät "maailmanlopuksi." Näetkö, ihmisiä ei enää narrailla sillä että kun täällä hyvin tyytyväisesti raataa ja kärsii, niin kuoleman jälkeen sitten saa sitä paremman olot, selitteli eukko kuten aikaansa seuraava työlläinen konsanaan.

— No, niinkö ne punaset sitten meinaa, että sitä ihminen on kuin eläin, kun kuolee ja siihen maatuu, niin ei ole sen enempää enää haudan takana?

— Kuka kuollut on tullut kertomaan meille haudantakaisesta elämästä? tarttui eukko innokkaana miehensä kysymykseen. — Vanhanajan ihmiset ovat niin uskottaneet meille tyhmille, mutta tiede opettaa aivan toista. Muuten koko uskonto on muodostunut rikkaiden palvelijaksi, jonka nojalla he voivat tehdä sanoin kuvaamattomia vääryyksiäkin. Kaikki vaan tehdään jumalan nimessä. Ja nyt kun tulee aate, joka puhuu tieteen ja totuuden palvelijana, on se heille kauhius. Nyt taistelevat he kaikin voimin sitä vastaan. Esi-merkiksi muistan mitä tuo sosialistinen puhuja sanoi senkin vapaarakkautta parjauksien johdosta. Jotakin tähän tapaan hän selitti: "Missään sosialistisissa kirjoissa tai painotuotteissa, olipa ne mitä tahansa, ei viitata sanallakaan edes sinnepäin kukaan. Ja että sosialistit väittävät, että se on nykyinen järjestelmä, joka

sellaiseen pakottaa, kun ei naisilla ole samoja oikeuksia kuin miehillä on. Heidän täytyy työskennellä halvemmilla palkoilla kuin miesten ja tämä juuri pakottaa heidät joko huonoille teille tai menevät he naimisiin siinä toivossa, että saisivat elättäjän. Ja kun miehillekin maksetaan alhaista palkkaa tulee vaimo ja lapset hänelle suureksi taakaksi ja enemmistö nykyajan miehiä pyrkii pois avioliiton kahleista. Juuri taloudelliset syyt ovat tekijänä kodin rikkoutumiseen ja tilalle asettuu vapaarakkaus. Mutta jos kaikille olisi riittävästi hyvinvointia, niin silloin ei olisi mitään syytä kodin rikkoutumiseen. Hän väitti, että jos sosialistien menettelytavat otettaisiin käytäntöön, niin silloin kaotaisivat kaikki nämä syyt ja seuraus olisi: onnellisempia koteja ja parempia nuoria miehiä ja naisia, kuin mitä nykyisessä järjestelmässä voi olla."

— No, mitä parempia menettelytapoja niillä sitten on? kysyi ukko taaskin. Nehän kuuluvat jakavan tavarat ja talot — ollaan ja eletään niin kauan kuin rokkaa räkkää ja entäs sitten?

— Ole vaiti, houkkio! ehätti eukko. Se puhuja sanoi sen ohjelman olevan kansaa varten eikä yksityisiä yrittelijöitä ja riistäjiä varten. Hän selitti, että ei täällä ole yhtään niin rikasta maanviljelijää, että heidän tarvitseisi pelätä että köyhtyy jos sosialistit tulisivat valtaan. Päinvastoin. Eihän meillä pienviljelijöillä ole mitään määräämisvaltaa suurmarkkinoilla. Nehän ovat trustit, rautateittensa, tehtäntensä ja varastohuoneitensa avulla, jotka pitävät huolen maanviljelystuotteiden hinnoista. Me saamme tyytyä vain pienen osaan siitä summasta mikä kiskotaan kuluttajilta samoista elintarpeista. Samoin on laita maanviljelyskoneiden kanssa, joita meidän täytyy ostaa välttämättömästi. Niistä meidän täytyy taasen maksaa sen hinnan, mitä trustit suvaitsevat määrätä. Ja hän sanoi, että sosialistit antaisivat maanviljelijöille yhteisesti omistamat markkinapaikat ja kuletuksilaineet ja maanviljelyskoneita kustannushinnoilla. — Niin että kyllä sinunkin, ukko, olisi paras heittää pois se alinomainen sosialistien parjaaminen ja ajatella vakavasti ketä sinä äänestät seuraavissa vaaleissa. Oletahan sinäkin kaiken elämäsi niin ahkerasti tehnyt työtä ja säästännyt, eikä vielä harmaahapsisenakaan tahdo olla lepoheikkejä, si edes sunnuntainakaan. Ja katsoppas herra Keough'ta, saman ikäinen mies kuin sinäkin, elänyt helpolla kaiken ikänsä ja rahaa on ja omaisuutta jalkaa sadoissa tuhansissa vielä jäljelläsiellenkin. Että kyllä asiat eivätkä ole kuten ne olla voisivat jos maailmassa todella vallitsee kansanvalta.

— Oli miten oli — tenäsi ukko vastahakoisena, voimatta kuitenkaan kumota eukkonsa selityksiä — mutta selvän minä kumminkin otan siitä, että kuka sitä minun kaurapeltoani tallaa.

Ja niin oli ukko vahtimassa taasen seuraavana lauantaipäivänä, kun tiesi nuorten olevan liikkeellä. Hän istui nyt puiden juurella ja piti varansa, että ei torkahtaisi. Useita tunteja oli kaikki aivan hiljaisia ja sitten alkoi kuulua ääniä. Ukko kuunteli tavattoman jännittyneenä. Nyt hän loputakin saisi selvyden keitä ne olivat, jotka hänen pelloillaan kuljivat rakastellen. Hän oli vakuutettu, että se oli tuo epäilyttävä poika ja tyttö, jotka siellä kuljivat, kun hän huomasi, että paikalle oli luvitettu vanha ovi ja sen päälle oli kivetetty heiniä.

— Ahaa, vai oikein heinävuode.

(Jatkoo kolmannelle sivulle)

NAISTEN OSUUSKOTI
SAN FRANCISCO, CAL.
3627—16th St.
Telefoni: Market 3968
SAN FRANCISCO